

Lengyel Attila: Egy nap a sokból

Tik-tak: egyre hosszabbak a percek,
a neonlámpák fénye alatt csukott szemmel, fekszem.
A smasszer veri az ajtót: „Ideje már kelned!”
Ez kiszakít az álomból, mi megmarad, csak a tervek.
Mindegy, pattanok és felveszem a mákost,
A nyílászárók rosszul zárnak, minden reggel fázok.
Már nem ismerem fel magam, ha tükör elé állok,
eltűnt az a kissrác, egy idegen embert látok.
Mindenki ballábas, szarul indul a reggel,
mert rácsok mögül bámuljuk, ahogy a nap felkel.
Inkább nem szólunk semmit, mert minden szó éles fegyver,
hogy beteljen a pohár, mindenkinek csak egy csepp kell.
A stekában, velem szemben, egy negyven éves ember zokog,
mert elhagyta a családját, és nem tudja, mik az okok.
Lenyílik a tátika, beadják a kaját,
tea, kenyér, olcsó szalámi – „Itt van tessék, kajálj!”
A mai nap is, mint mindig, monoton és szürke,
egy szebb holnapért ma is a kezem tenném tűzbe.
„Sorakozó dolgozók! – üvölti a zászlós,
bár a másik zárkában egy spannal váltanék még pár szót.
Egy festett négyzetbe állok és üvöltöm a számom,
hogy mennyi a kivonuló létszám, engem kérnek számon.
Levonulás, és az a szemét vamzerkapu,
Sípolt a gép, vetkőzhetek le, mert az öröknek most én lettem gyanús.
Az érzem, hogy a vágyaim elmerülnek a bűnbe,
egy belső hang, viszont arra biztat, hogy „Ati, küzd le!”
A cigaretták végéről a szél viszi a hamut,
szünet van, az emberek megint sztorizzák a kamut.

Mielőtt vége a szünetnek, felpillantok az égre,
milyen jó is annak, ki szabadon száll a szélbe.
Mikor vége a melónak, visszakísérnek a szintre,
a melósruhát újra lecserélem a mákos ingre.
Unom már a szürke-kéket, vágyom egy más színre,
én átlátom a valóságot, nem úgy kampim, mint te.
Sok éven keresztül, itt bent rohadt nehéz,
mert nem felejtetted el, hol vagy, itt minden percet megélsz.
Az idővel idebent spanba kell, hogy legyél,
mert van, mikor egy nap egy egész héttel felér.
Akkor mondom azt, hogy a jó gyerekeskedésből elég,
mert rám két gyermek vár, és ez az, ami emészt.
A lányaimra gondolva, néhány könnycsepp az arcomon lebarangol,
de egyre csak fogynak a könnyeim, elfáradtam, most már elég volt a napból.
Este tíz van, és fekszem a vaságyban,
kiírtam a sok szart, amit éreztem, azt átadtam.
De újra százat ver a szívem, mert a holnapra gondolva
lehunyom a szemem és elmerülök az álomba.

(Márianosztrai Fegyház és Börtön)